

El timó encallat d'en Mas

El President Mas va voler escenificar un cop de timó el passat dimarts a la reunió del govern i en la seva conferència de premsa posterior, i el que va quedar en evidència es que el timó està encallat, el vaixell embarrancat i la tripulació murmurant sobre el lideratge del capità. Aquesta és la realitat. En aquest context, en Mas anuncia la llargada del viatge (governar fins al 2016) i no sap –i no pot- ni explicar com serà l'arribada al port de la consulta, el destí únic d'aquesta legislatura. Un objectiu absolut al que ell ha contribuït amb el seu relat polític.

Però, quina mena de país tenim en el que gairebé ningú es fa responsable de res? El nostre és un país amb un Govern i un president que no ha fet altra cosa que fugir de la realitat i de les conseqüències del seus actes.

Una fugida iniciada en cremar d'un dia per altre la seva gran aposta estratègica de la legislatura passada: el pacte fiscal. Una fugida continuada per la convocatòria d'eleccions anticipades amb un caire plebiscitari entorn de la seva persona i de l'objectiu de la consulta. Una fugida [accelerada](#) per tal de no afrontar les conseqüències del resultat electoral ... fins al punt que l'objectiu de la [consulta](#) ha esdevingut implícitament l'objectiu de la independència. Una fugida descontrolada amb la intenció d'obviar la situació d'intervenció de la Generalitat per part del Govern de l'Estat.

I ara, un nou pas de fuga amb la intenció d'esgotar la legislatura fins el 2016, defugint la responsabilitat de l'empantanegament del procés de la consulta i de l'agònica situació financera de la Generalitat. I fent-ho amb una afirmació xocant a aquestes alçades: ara el que toca és governar. Aquesta no és l'afirmació que hauríem d'esperar d'un Govern quan portem sis mesos de legislatura.

Ser responsable és, com a mínim, assumir les conseqüències de les nostres accions i decisions. Malauradament però, la quota d'irresponsabilitat no és atribuïble al cent per cent al president Mas. El partit que li dóna suport parlamentari, a la vegada es reivindica com el primer partit de l'oposició: una aportació sensacional catalana a la fenomenologia política, sens dubte. En la pràctica ERC segueix la seva política de sempre des de que té la clau (o una de les claus) de la política catalana: viure de la seva renda de situació i no fer-se responsable de les decisions que creu que poden posar en perill aquesta renda. Però aquesta actuació irresponsable políticament condueix a gran velocitat a la pràctica d'un clar populisme, que per molt que sigui autòcton, no deixa de ser populisme.

Però tampoc els socialistes podem quedar al marge d'aquesta anàlisi. En un estat de xoc periòdicament agreujat pels [verdictes electorals](#) cada cop més adversos, amb grans dificultats de reconèixer-se i de reivindicar l'obra de govern realitzada. Imprecisos i volubles massa sovint en l'estratègia política. Amb evidents dificultats per repensar-se de nou i refundar-se i sense una oferta prou atractiva encara que combini projecte nou i una altra forma de fer política. Temptats de conformar-se en conservar les minvants quotes de poder.

I en aquest context d'irresponsabilitat liderada per uns però també massa compartida per la resta, el president Mas apel·la novament a la responsabilitat de

ERC i PSC, tot convidant-los a [participar en el govern](#). Hem de passar de les declaracions als fets. I en política, això només es possible, en bona part, al Parlament. Crec que cal, i ho reitero, una moció de confiança del President Mas en la qual faci propostes que puguin aplegar voluntats i majories per abordar, amb força, la nostra triple crisi: la situació econòmica, la qüestió nacional i el procés per a garantir la consulta, i la crisi de confiança en la política i les nostres institucions. President Mas, vagi al Parlament i comprovi si pot desencallar el timó, i no aferrar-se a ell per anar enlloc.

Té sentit aquesta crida sense acompanyar-la de la clara voluntat d'estar, si més no, disposat a cercar una posició en relació a la consulta que exemplifiqui el que podríem considerar el [mínim comú denominador](#) de les propostes que en aquest àmbit han formulat els partits a qui fa la crida (inclosa UDC que forma part del mateix govern)?

Tal i com afirmava l'economista britànic Josiah Stamp, "és fàcil evadir les nostres responsabilitats, però no podem evadir també les conseqüències que ens comporten". I ara com ara, les conseqüències les veiem ben clarament: un país paralytitzat en un moment d'emergència social. President, portar el timó del país sense brúixola ni mapa és temerari i irresponsable. Vagi al Parlament, i demani una moció de confiança si vol mantenir i recuperar la que li queda. O haurem de pensar -i patir- que la seva incapacitat per a reconèixer els seus errors, els pagarà el país en forma de decepció i legislatura perduda.